

3 — Gospodin Želatin

Upoznala sam ga u parku. Znam, to baš i nije uobičajeno mesto za upoznavanje.

Šetala sam psa. Nepoznati je sedeo na klupi i čitao novine. Ljutko je počeo zainteresovano da ga njuška. Pseća ljubopitljivost.

Čovek nije reagovao.

Izvinila sam se i trgnula povodac.

Stranac ni na to nije reagovao.

„Možda je gluv“, pomislih.

Čitao je toliko skoncentrisano da sam postala radoznala. Pomislila sam ukoliko mu budem prišla s leđa, uspeću da bacim pogled na naslov. Međutim, trebalo je to da izvedem neprimetno. Ako me primeti, ko zna kako će da reaguje.

Napravila sam još jedan krug oko šetališta. Pritom sam krajičkom oka posmatrala šta radi.

Iz daljine mi je izgledao kao statua. Zadržavao se na toj stranici kao da je ono što je pisalo krajnje komplikovano, pa je morao više puta da pročita.

Na igralištu se nalazila gomila dece koja su vrištala. Roditelji kao da i nisu obraćali pažnju na njih. Ljutko je zarežao. Krenuo je da trči za detetom koje ga je bockalo štapom. Ljuljaška je zaskripala. Ljutko je zacvileo.

Šok. Ljubimac mi je ošamućeno ležao na travi. Pritrčala sam mu. Nepoznatog, međutim, nisam ispuštala iz vidika. Zapazila sam da je podigao glavu kada se pas oglasio. Znači nije bio gluv.

Ljutko je otvorio oči, ustao i protresao se. Činilo mi se da je sasvim u redu. Ipak je doberman. Još uz to doberman veličine teleta. Fizički čista suprotnost razigranoj i umiljatoj prirodi. Sećam se kada sam ga uzela iz azila. Tako me je ljupko posmatrao. Nisam mogla da odolim tom pogledu.

Bacila sam mu omiljenu igračku u blizinu nepoznatog. Povukao me je za sobom, kao i svaki put kada smo se igrali. Konačno sam mogla iz blizine da vidim stranca.

Dugačak kaput sa kragnom. Otrcani šešir. Delovao je kao detektiv na tajnom zadatku. Još sa tim novinama, kao da je sišao sa filmskog platna.

Prišla sam bliže.

Činilo mi se da na ramenima ima ostatke ljuske od jajeta. To me je začudilo. Ali moguće da je sa drveta palo na njega, samo nije primetio. Moglo je da ispadne iz gnezda.

Toliko sam mu zurila u leđa, da nisam primetila trenutak kada se okrenuo.

— Izvinite gospođice, da li je sve u redu?

Imao je akcenat, ali nisam prepoznala koji.

— Da, zamislila sam se. Izvinite vi.

— Nema problema.

Izraz lica mu se nije promenio. Pogled mu je bio prazan i nezainteresovan. Otvorio je novine.

U prolazu sam virnula na naslov. “Sinoć eksplodirala ljuštionica kože humanoidnih bića!”.

Šta je to trebalo da znači? Možda su šaljive novine?

Sledeći dan je sedeo na istoj klupi. Možda čak i sa istim novinama. Identično odeven i zadubljen u čitanje.

Pozvala sam drugaricu. Rekla sam joj da dođe do parka, i gde tačno da stane. Naravno, stajale smo pravo iza njega.

Iskoristila sam priliku da i ovaj put pročitam naslov. “Ljubitelji ljudskog mesa u euforiji! Ljudožderstvo konačno legalizovano!”

— Savršeno!

Mogla sam da ga čujem. Bože, ko je ovaj stranac? Ili da se pitam šta je?

Treći dan mi je Ljutko pobegao. Otišla sam u park da ga tražim. Obožavao je to mesto. Uvek smo se tuda šetali. Velika je verovatnoća da ću ga tamo i pronaći. Od njega međutim ni traga.

Ali zato je stranac zauzeo standardno mesto. Novine u rukama. Šešir na glavi. Glava u novinama.

Ako mi je pas prošao ovuda, on ga je sigurno video. Pitaću ga.

— Izvinite.

— Da?

Možda francuski?

— Da li ste možda videli dobermana da je protrčao?

— Dobermana?

Ipak ruski.

— Jeste. Psa sa kojim dolazim svaki dan. Moje ljubimče.

Krupan doberman.

— Ne, žao mi je gospođice.

Ili nemački?

Učinilo mi se kao da se nasmešio. Obrisao je usta rukavom.

Šta je taj gest trebao da znači?

— A mogu li ja vas da pitam nešto?

— Naravno.

Zbunila sam se.

— Da li je žena ljubomornija kada ima muža, ili kada ima ljubavnika?

— Molim?

— Nije vam jasno pitanje?

— Ne, žao mi je, nije mi baš najjasnije.

— Nema problema. Uzmite kao da vas nisam ništa ni pitao.

Ostavila sam ga samog.

Tražila sam Ljutka čitav dan. Veče je palo, i park se ispraznio. On je i dalje sedeo. Prišla sam mu.

— Mislim da je ovo drugo.

— Molim?

— Žena je ljubomornija kada ima ljubavnika.

— Interesantno. Da li to govorite iz iskustva?

— Ne, ali pretpostavljam da je tako. Ljubavnik će sigurno da bude i sa drugim ženama, dok je verovatnoća istog za muža manja.

Nisam mogla više da izdržim.

— A kakve su vam to novine?

— Ah, to su vesti sa moje planete.

Očigledno je korisnik droge.

— Dobro. A kako to da ih ja razumem? Kako mogu da čitam jezik koji se govori na vašoj planeti?

— Ma ne. One se prilagođavaju biću koje ih čita.

Stavila sam ruku u džep, i stegla suzavac.

Lice je počelo da mu se transformiše. Sve više je ličilo na želatinu. Iz glave su mu izrastali rogovi, a razlupljena čeljust je otkrivala tri reda oštih zuba. Donji ekstremiteti su postajali pipci. Poslednje što sam videla je da je ljigavčeva ruka spustila novine na klupu.

Potrčala sam koliko su me noge nosile. Ali ne kući. Prespavala sam kod drugarice. Sva sreća pa ne postavlja pitanja. Navikla je na moje noćne posete. Iako je razlog ovaj put bio sasvim drugačiji nego obično.

Do sada nikome nisam ispričala šta mi se desilo. Ali od toga dana više ne idem u park.

Ljutka više nikad nisam videla.

ooo

Ponovo je seo. Iz principa je još pre nedelju dana izabrao park u kome je najmanje upadao u oči. S druge strane, bilo je sasvim dovoljno ljudi za ispunjenje zadatka.

„Heh, ova humanoidna bića su zaista umišljena. Ona misli da je sve vreme posmatrala MENE! Starešina će da se obrađuje kada odnesem ove rezultate na Kaido Z5.“

Izvukao je listu iz rukava. U kolonu „Slabosti“ upisao je:

— radoznalost

— ljubomora

— umišljenost

Zatim je u kolonu „Životinje“, pored reči „radoznale“, dodao:

— krajnje neukusne